Captiv între datorie și Dumnezeu

On Februarie 12, 2018

Testează-ți măsura credinței, impunând existenței tale traiectoria spre accesul la un nou mod de a-ți manifesta potențialul.

Zărindu-l pe abate, Villefort își duse mâna la frunte. Trecutul îi reveni în minte, ca unul dintre valurile a căror mânie face să se înalțe mai multă spumă decât celelalte valuri.

- Dumneata, aici? întrebă Villefort. Observ că nu te ivești niciodată decât ca să însoțești Moartea.

- Am venit aici să vă spun că mi-ați plătit îndeajuns datoria și că, începând din clipa de față, am să-l rog pe Dumnezeu să se mulțumească, asemeni mie, cu această răzbunare.

- Doamne ! făcu Villefort trăgându-se înapoi cu spaimă în ochi. Vocea asta nu e a abatelui Busoni !

Abatele își smulse peruca falsă, își clătină capul, și lungul lui păr negru, nemaifiind strâns, îi căzu pe umeri, încadrându-i figura bărbătească.

- Vai, nu ! E chipul contelui de Monte-Cristo ! strigă Villefort cu privirea rătăcită.

Leadership: Viața ta a ajuns o formă de manifestare a unui tip de putere oglindită într-o imagine care contează mai mult decât realitatea?

- N-ați ghicit, domnule procuror general. Căutați mai bine și mai departe.

- Vocea asta ! Vocea asta ! Unde am auzit-o prima dată? Nu ești Busoni? Nu ești Monte Cristo? Doamne, ești dușmanul acela ascuns, neclintit, ucigător ! Ţi-am făcut vreun rău la Marsilia? Nefericitul de mine ! Ce ți-am făcut? strigă Villefort a cărui minte plutea la limita unde judecata și nebunia se confundă, în ceața care nu este nici vis și nici trezire. Ce ți-am făcut? Spune ! Vorbește !

- M-ai osândit la o moarte înceată și înfiorătoare, m-ai ucis tatăl, mi-ai răpit dragostea odată cu libertatea și norocul odată cu dragostea !

- Cine ești? Cine ești ? Doamne !

- Sunt spectrul unui nenorocit pe care l-ai înmormântat în celulele castelului d'If. Spectrului acestuia, ieșit în sfârșit din mormânt, Dumnezeu i-a pus o mască pe obraji și l-a făcut conte de Monte Cristo, acoperindu-l de giuvaieruri și de aur ca să nu-l poți recunoaște decât astăzi ! Sunt un paravan al moralei ! Sunt acel Edmond Dantes, căruia tinerețea i-a fost spulberată de egoismul, nepăsarea, viclenia ființei tale, cel căruia numai Dumnezeu însăși i-a putut oferi incomensurabila iscusință de a folosi cunoașterea cea mai înaltă ca unealtă a judecății Sale cele mai severe pentru a-și putea desfășura în liniște, în ascuns, promisiunea răzbunării celor buni.

Leadership: Iei în calcul varianta negației atașamentului față de versiunea ta anterioară, sau îți accepți imaginea ce decurge din asocierea enigmatică a două realități incompatibile?

La modul spiritual, suntem responsabili de realitatea pe care o percepem pe fondul unor stări de conștiință în care se manifestă puterile unei gândiri axată pe cercetarea trecutului și valorizarea lui în noi orizonturi de interpretare și înțelegere a creației universale numită: Dumnezeu.

La modul existenței noastre în lume, jocul straniu al asocierilor între divin și empiric ne permite să accesăm o realitate de care preferăm să ne ascundem, căci ni se pare imposibil de dură chiar și pe ecranul cinematografului, în diverse plăsmuiri ale dorinței de a trece dincolo de granițele conștiinței obișnuite.

Această realitate secundară se numește: Interdicție. Ne este interzis să acceptăm o altă nuanță a adevărurilor în care credem, inerente unei imagini de sine ce decurge numai din faptul că elementele vieții puse în relație, chiar și luate separat, ajung la un numitor comun, un echivalent al cauzei și efectului transpus în accepțiunea unei concepții moralizatoare și a unei intervenții miraculoase.

Biruința ta asupra destinului este pe măsura imaginii pe care ți-ai format-o despre Dumnezeu și a convingerilor pe care le nutrești cu privire la realitatea acestei imagini după ce treci prin felurite încercări.

Prin urmare, avem de-a face cu două realități: cea a omului care crede în hazard și în marea întâmplare, alături de cea a omului care crede numai în ceea ce este repetabil și demonstrabil prin experiment. Ele sunt incompatibile prin faptul că prima realitate depinde de variația unui parametru necunoscut care, în general, se situează în raport invers cu intensitatea convingerilor personale. Iar cealaltă depinde de anumite consecințe vizibile care privesc baza acceptării oricăror limitări.

Imaginea care decurge din asocierea acestor două realități reprezintă ansamblul reflectărilor de natură materială sau imaterială, cu conținut rațional său emoțional, ale unor fenomene pe care le poți experimenta, dar nu le poți controla cu totul.

Iar studiul acestei imagini este o etapă de exploatare a unei cauze pe care, chiar dacă nu ajungi să o înțelegi pe deplin niciodată, măcar îți dă o idee vizavi de cât ești de pregătit să faci față unei certitudini de care te poți oricând îndoi.

Negația atașamentului față de versiunea ta anterioară, când încă nu luaseși în calcul intervenția unei forțe tainice care a forțat supunerea și compulsiunea ta în mijlocul evenimentelor care te-au dus la o anumită situație, este o operație de contestare a propriilor limite, urmată de obicei de sporirea credinței.

Credința este o reflectare a naturii tale sub acțiunea unor forțe de tip reacțiune îndreptate spre toate evenimentele și fenomenele care pot să-ți consolideze poziția de protagonist al unei noi realități.

Captiv între datorie și Dumnezeu este omul care nu are de ales în fața vieții decât să se supună unui plan mai înalt, hotărât dinainte ca el să îndeplinească rolul de judecător neînduplecat.

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/captiv-intre-datorie-si-dumnezeu.html